

Kórachova vzpoura

Adrian Ebens

Kórachova vzpoura

Zvláštní poděkování patří Rúbenovi, Danielovi a Brianovi
za vaše poznatky během přípravy této brožury

Vytištěno v Austrálii
Maranatha Media
maranathamedia.com

Přeloženo z originálu Rebellion of Korah

Překlad: Ráchel Benešová

Veškeré biblické verše citovány z Českého studijního překladu dostupného z
SOB na www.obohu.cz, není-li uvedeno jinak.

České znění citátů z díla E. G. Whiteové převzaty z elektronické podoby
dostupné na <https://egwwritings.org/> od organizace Publikace Ellen G.
Whiteové

9. 12. 2016

Obsah

Směřování zaživa do propasti	4
Faktory vedoucí ke vzpouře	5
Obžaloba Mojžíše	6
Mojžíšův zármutek nad obviněním	9
Kříž pro Mojžíše	10
Smrt Kórácha, Dátana a Abírama	12
Ničitel versus obnovitel	13
Proces Božího rozsudku	14
Vztáhnutí ruky	15
Skrytí Boží tváře	15
Otázky <i>Jestli</i>	16
Problém protichůdných principů	20
Oheň od Pána	22
Snaha zachránit shromáždění Izraele	26
Připisování Mojžíšovy práce působení Satana	28
V rukou nepřítele	30

Směřování zaživa do propasti

Pro Kórachovy potomky mají slova Žalmu 88 mnohem hlubší význam, než by si mnozí uvědomovali.

Žalm 88:2-8 ⁽²⁾ Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; ⁽³⁾ kéž vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! ⁽⁴⁾ Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můj život. ⁽⁵⁾ Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly. ⁽⁶⁾ Jsem odložen mezi mrtvé jako skolení, co leží v hrobech, na které už ani nevzpomeneš, kteří jsou zbaveni ochrany tvých rukou. ⁽⁷⁾ Odložils mě do nejhlubší jámy, do temnoty hlubin. ⁽⁸⁾ Leží na mně tíha tvého rozhořčení, všemi svými příboji mě trýzníš.

Příběh Kóracha a jeho druhů slouží jako pozoruhodné připomenutí toho, jakou cenu se platí za vzpouru. Pro Kórachovy syny to musela být náročná zkušenost, muset žít s dědictvím podobným Kainovi a Balaámovi.

Juda 1:11 Běda jim, neboť se dali cestou Kainovou a jako Balaám se nechali svést úplatkem a jako Kórach zahynuli pro svou vzpouru.

Žalm 88 byl jedním ze Žalmů, který byl napsán syny Kórachovými a můžeme si jen představit, jak bolestivá byla slova *Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu*. Ačkoliv se tento autor nikdy nepodílel na vzpouře svých otců, neustále mu bylo připomínáno, že jeho rodina slouží jako neustálá připomínka Božího hněvu proti buřičům. Tato slova stejným způsobem platí i o Kristu, který na sebe vzal naše dědictví a zástupně šel do propasti.

Prostudujme příběh Kóracha, abychom pochopili, co vypovídá o Božích soudech.

Numeri 16:1-11 ⁽¹⁾ Lévíjec Kórach, syn Jishára, syna Kehatova, přibrál Dátana a Abírama, syny Elíabovy, též Óna, syna Peletova, Rúbenovce, ⁽²⁾ a s dvěma sty padesáti muži povstali proti Mojžíšovi; byli to Izraelci, předáci pospolitosti, kteří zastupovali lid při slavnostech, muži pověstní. ⁽³⁾ **Shromáždili se proti Mojžíšovi a Áronovi a vyčítali jim: „Příliš mnoho si osobujete. Celá pospolitost, všichni v ní jsou svatí a Hospodin je uprostřed nich. Proč se povznášíte nad Hospodinovo shromáždění?“** ⁽⁴⁾ Když to Mojžíš uslyšel, padl na

tvář. ⁽⁵⁾ Potom promluvil ke Kórachovi a celé jeho skupině: „Ráno oznámí Hospodin, kdo je jeho a kdo je svatý, komu tedy dovolí, aby k němu přistupoval. Koho vyvolí, tomu dovolí, aby k němu přistupoval. ⁽⁶⁾ Udělejte toto: Vezměte si kadidelnice, Kórach a celá jeho skupina, ⁽⁷⁾ a zítra do nich dejte oheň a vložte na ně před Hospodinem kadidlo. Muž, kterého vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Příliš mnoho si osobujete, Léviovcí!“ ⁽⁸⁾ Potom řekl Mojžíš Kórachovi: „Nuže poslyšte, Léviovcí. ⁽⁹⁾ **Je vám to málo, že vás Bůh Izraele oddělil od pospolitosti Izraele a dovolil, abyste k němu přistupovali, vykonávali službu při Hospodinově příbytku, stáli před pospolitostí a přisluhovali jí?** ⁽¹⁰⁾ **Dovolil přistupovat tobě i všem tvým bratřím Léviocům s tebou.** A vy se domáháte i kněžského úřadu. ⁽¹¹⁾ To znamená, že ty a celá tvoje skupina se srocujete proti Hospodinu. Co je Áron, že proti němu reptáte?

Faktory vedoucí ke vzpouře

Kórach a jeho spoluspiklenci byli lidmi, kteří se setkali se zvláštními projevy Boží moci a velikosti. **Patřili mezi ty, kdo spolu s Mojžíšem vystoupili na horu a spatřili Boží slávu.** RH 12. listopad 1903

Avšak Kórach, podněcovatel vzpoury vyzývavě stál ve svém stanu i s těmi, kteří ho podporovali, jako na výsměch Božímu hněvu, jako kdyby Mojžíš nikdy nebyl Božím služebníkem. A vůbec se nezdálo, že si tito odbojníci uvědomují, že ještě **před nedávnem je Bůh poctil přízní, když je s Mojžíšem přijal do své přítomnosti, aby směli hledět na jeho nepřekonatelnou slávu.** Tito mužové viděli Mojžíše sestupovat z hory poté, co přijal druhé kamenné desky. Jeho tvář tak zářila slávou Boží, že lid se bál k němu přiblížit a utíkal od něho. 3T 354

Kórach nebyl spokojen se svým postavením. Sloužil při svatyni, a přece **toužil být vyvýšen nad kněze.** Bůh ustanovil Mojžíše za hlavního vládce a kněžství svěřil Áronovi a jeho synům. **Kórach se rozhodl přinutit Mojžíše změnit tento pořádek, aby ho povýšil do kněžského stavu.** Aby si zajistil splnění tohoto

záměru, zatáhl Dátana a Abírama, Rúbenovy potomky, do své vzpoury. 3T 344

Kórachovo povstání je v menším měřítku ukázkou toho, kam až dovede člověka zavést týž duch, který zavedl Satana v nebi ke vzpouře. Byla to pýcha a ctižádost, která hnala Lucifera k tomu, že štvál proti správě Boží a že usiloval o svržení pořádku, který byl v nebi zaveden. PP 403

Jaký problém otevřel cestu Kórachově kariéře vzpoury?

Nebyli ochotni poddat se tomu strašnému rozsudku smrti na poušti, a přesto byli připraveni najít si jakoukoliv záminku, která by je utvrzovala v přesvědčení, že ne Bůh, ale Mojžíš je ten, kdo je vede a kdo je odsoudil k záhubě. PP 396

Obvinění, že reptání lidu je důvodem Božího hněvu, se ukázalo jako chybné. Tvrdili, že shromáždění nechybovalo, dožadovalo se přece pouze svých práv; to Mojžíš je ten panovačný vládce; to on lid káral za jejich hřích, a oni jsou přece svatý lid, uprostřed něhož je Pán. PP 397

Kórach znovu shrnul celou historii jejich putování pouští, kde byli přivedeni do různých skličujících situací a mnozí z nich zahynuli kvůli svému reptání a neposlušnosti. Jeho posluchači si mysleli, že je očividné, že by těm problémům předešli, kdyby Mojžíš zvolil jiný směr. Rozhodli se připsat vinu za všechno neštěstí jemu a svoje vyloučení z Kanaánu manažerské neschopnosti Mojžíše a Árona. PP 397

Obžaloba Mojžíše

Čemu Kórach připisoval zázraky vykonané skrze Mojžíše?

Kórach a jeho společníci odmítali světlo, až se stali tak zaslepenými, že ani **zřetelné projevy Boží moci** nestačily, aby je

přesvědčily. Všechny je **přisuzovali lidskému nebo satanskému působení**. PP 405

Kórach a jeho spoluspiklenci byli lidmi, kteří se setkali se zvláštními projevy Boží moci a velikosti. **Patřili mezi ty, kdo spolu s Mojžíšem vystoupili na horu a spatřili Boží slávu**. Ale od té chvíle nastala změna. Pokušení, ze začátku nepatrné, se postupně usazovalo, získávalo na síle, **až do té doby, kdy byla jejich mysl ovládaná Satanem**, a pak se odvážili vyslovit svou nespokojenost. Nejdřív si svůj velký zájem o prosperitu lidu šeptali mezi sebou, pak s tím šli i za vůdci Izraele. Jejich nářázky byly tak ochotně přijímány, že se odvážili ještě více a nakonec opravdu sami uvěřili tomu, že jsou puzeni horlivostí pro Boha. RH 12. listopad, 1903

Kvůli žárlivosti a odmítnutí přijmout odsouzení ke smrti na poušti za vlastní hříchy, začali Kórach a jeho společníci obviňovat Mojžíše z toho, že vše špatně vedl a dokonce ho nařkli z použití lidské nebo satanské moci. Jak vidíme, Kórach tyto projevy Boží moci na hoře připisoval lidskému nebo satanskému působení, ne Božímu. Tyto lži ukazují, že byli plně pod vládou Satana. Kórach v touze po kněžství začal útočit a podkopávat důvěru, kterou měl Áron coby velekněz. Kórach byl úspěšný. Lidé velmi rádi uvěřili tomu, že za tento svár vlastně nemohou oni, ale že je to chyba Mojžíše a Árona.

Když je lid v temnotě a nepravosti a zasluhuje pokárání, nic se mu nebude tolik zamlouvat, jako pochvala a lichocení. Kórach vyslechl a on získal přízeň lidu tím, že Mojžíše představil jako pánovitého vůdce. Řekl, že je příliš tvrdý, příliš přísný, diktátorský a že kárá lid, jako kdyby byli hříšníci, zatímco jsou svatým lidem posvěceným Hospodinu a Hospodin je mezi nimi. Kórach znovu připomněl události jejich zkušenosti a jejich putování pouští, kde byli vedeni na nevhodná místa a kde mnozí z nich zemřeli. Zemřeli sice pro reptání a neposlušnost, ale ve své zvrácenosti se domnívali, že se mohli vyhnout všem nesnázím, kdyby si Mojžíš byl počínal jinak. Byl příliš nepovolný, panovačný a oni usoudili, že všechna jejich neštěstí na poušti je nutno připsat jemu. (346)

Zdálo se, že Kórach velice správně vystihuje pravý důvod jejich utrpení a strádání.

Nespokojené živly projevovaly značnou shodu a jednotu názorů, k čemuž předtím nedocházelo. **Protože Kórachovi se podařilo získat větší část Izraele na svou stranu, začal se domnívat, že má moudřejší a správnější úsudek, a že Mojžíš si skutečně přivlastňuje autoritu, která ohrožuje blaho a spásu Izraele. Tvrdil, že Bůh mu vše objasnil a svěřil mu úkol, aby změnil vládu v Izraeli dříve, než bude příliš pozdě.** Říkal, že shromáždění neudělalo chybu, a je spravedlivé. Veliký pokřik, že shromáždění reptalo a to jim přivodilo Boží hněv, je prý omyl. Lid se jenom dožadoval svých práv, chtěl mít větší nezávislost. 3T 345, 346

Obviňování pokračovalo, když Mojžíš žádal, aby k němu přišli Dátan a Abíram.

Numeri 16: 12 – 14 ⁽¹²⁾ Mojžíš si dal zavolat Dátana a Abírama, syny Elíabovy, ale oni řekli: Nepřijdeme. ⁽¹³⁾ Je to málo, že jsi nás vyvedl ze země oplývající mlékem a medem, abys nás usmrtil v pustině, že nad námi chceš ještě takto vládnout? ⁽¹⁴⁾ Vůbec jsi nás nepřivedl do země oplývající mlékem a medem ani jsi nám nedal do dědictví pole a vinice. Chceš těmto mužům vyloupat oči? Nepřijdeme!”

Kórach, Dátan a Abíram musí lidu vysvětlit, proč Mojžíš od počátku projevoval tak veliký zájem o shromáždění Izraele. **Sobecké smýšlení odpůrců bylo natolik ovlivněno, že se stali Satanovými nástroji.** Konec konců přece našli důvod Mojžíšova zájmu o lid. Podle jejich názoru je Mojžíš chtěl stálým putováním pouští natolik vysílit, až všichni nebo téměř všichni zahynou a on se zmocní jejich majetku.

Tito muži byli Satanovými nástroji a obvinili trpělivého a nezištného Mojžíše z toho, že jeho motivy jsou zcela sobecké. Hluboce to zranilo jeho srdce, protože Bohu obětoval vše.

Numeri 16:15 Mojžíš se velice rozzlobil a řekl Hospodinu: Nehleď na jejich přídatnou oběť! Nevzal jsem od nich ani jediného osla, nikomu z nich jsem nespáchal zlo.

Mojžíšův zármutek nad obviněním

V textu se píše, že se Mojžíš hněval, ale toto hebrejské slovo může být také přeloženo jako „mít zármutek“. Všimněte si Samuelovy reakce na použití stejného hebrejského slova Saulem.

1. Samuelova 15:11 „Líto mi je, že jsem Saula ustanovil králem; neboť spustil se mne a slov mých skutkem nevyplnil.“ Samuel se **zarmoutil** a volal k Hospodinu celou noc.(HEJCL).

Všimněte si, Ellen Whiteová říká, že Mojžíš byl velmi pohnut, spíše než plný hněvu, čímž interpretuje biblický výklad jako pohnutí, a ne hněv.

Mojžíše se velice dotklo toto nespravedlivé obvinění. Odvolal se před lidem na Boha, zda vůbec někdy jednal svévolně a prosil ho, aby byl jeho soudcem. Všechny lid byl silně nepřátelsky ovlivněn falešným obviněním Kórácha. 3T 348

Mojžíš vstupoval do utrpení Kristova. Skutky Kórácha, Dátana a Abírama byly krutým dílem vnuknutým Satanem na základě jeho vlastních zkušeností z nebe se Synem Božím.

Numeri 16: 16-19: ⁽¹⁶⁾ Kórachovi Mojžíš řekl: Ty a celá tvá pospolitost buďte zítra před Hospodinem -- ty s nimi a Áron. ⁽¹⁷⁾ Vezměte si každý kadidelnici, dejte do nich kadidlo a přineste každý svou kadidelnici před Hospodina, dvě stě padesát kadidelnic, i ty i Áron, každý svou kadidelnici. ⁽¹⁸⁾ Vzali si tedy každý svou kadidelnici, dali do ní oheň, položili na ně kadidlo a postavili se ke vchodu do stanu setkávání, i Mojžíš a Áron. ⁽¹⁹⁾ **Když proti nim Kórach svolal celou pospolitost ke vchodu do stanu setkávání**, ukázala se celé pospolitosti Hospodinova sláva.

Obvinili Mojžíše, že předstírá jednání podle Božího vedení a zakrývá svůj záměr nastolit vlastní autoritu; prohlásili, že se už dále nebudou podřizovat vedení jako slepí, jednou směrem ke Kanaánu, pak zase do pouště, jak se to nejlépe hodí jeho ambiciózním plánům. A tím ten, kdo **se choval jako citlivý otec a trpělivý pastýř, byl najednou představován jako člověk nejčernějšího charakteru, jako tyran a**

uchvatitel. Odepření vstupu do Kanaánu kvůli jejich vlastním hříchům, bylo dáváno za vinu jemu. PP 399

Chudák Mojžíš, po tom všem, co pro děti Izraele udělal, podle Písma najednou čelí shromáždění, které se sešlo proti němu.

Kříž pro Mojžíše

Pozorně si všimněme, co se děje dál.

Numeri 16: 20-21 ⁽²⁰⁾ Hospodin promluvil k Mojžíšovi a Áronovi: ⁽²¹⁾ Oddělte se od této pospolitosti, v okamžiku s nimi skoncuji.

To je velmi podobné prohlášení jako to, které Bůh řekl ve spojitosti s hříchem uctívání zlatého telete.

Exodus 32:10 Nyní mě nech, abych vzplanul hněvem proti nim a skoncoval s nimi. Tebe však učiním velkým národem.

Jaký v tom byl Boží záměr?

Bůh navrhl Mojžíšovi, že lid zničí a z něj učiní velký národ. Zde se Pán Mojžíšovi ukázal. Věděl, že dovést takto vzpurný lid do zaslíbené země, je namáhavá a duševně náročná práce. **Zkoušel Mojžíšovu vytrvalost, věrnost a lásku kvůli takovým nevděčným a chybným lidem.** 1 SP 245

Mojžíš byl zkoušen s příslibem velké cti. Pán ho chtěl učinit velitelem velkého národa. Kdyby byl úzkoprý a sobecký, takové nabídky by se chopil velmi rychle. Ale nabídka povýšení ho nelákala. RH 11. únor 1909

Mojžíš v této zkoušce viděl princip kříže. Mojžíš si zvolil ukřižování spolu s Kristem. V procesu ukřižování si všimněme následující důležité věci:

Bůh dovoluje svému Synovi, aby byl vydán pro naše přestoupení. **On sám je jeho soudcem coby toho, kdo nese hřích, a tím sám sebe zbavuje roztomilých otcovských vlastností.** FLB 104

Při pečlivém zvážení můžeme vidět, že kdykoliv dochází k Božímu soudu, vztyčuje se kříž. Text z Numeri 16:21 nám ukazuje na velmi přísného soudce. Nyní pečlivě promyslete následující tvrzení:

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. **Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé.** Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. GC 652

Izrael Mojžíše velmi hluboce ranil a v tomto okamžiku Duch Kristův v Mojžíšovi reagoval na zkoušku. Prostřednictvím onoho prohlášení o zničení lidu na scénu vstupuje Zákon a hřích se může rozmoci, nicméně Mojžíš se rozhoduje umřít sobě v Kristu a v něm a v Áronovi se o to více rozmůže milost, a to následujícím způsobem.

Numeri 16:22 Oni padli na tvář a řekli: Bože, Bože duchů celého tvorstva, zhřešil jeden muž, a ty se budeš hněvat na celou pospolitost?

Jak vzácný je Duch Kristův v lidských srdcích! Vidíme, jak se Kristus přimlouvá u Otce za Mojžíše a Árona, a to je přesně to, co si Otec přál, protože On nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni došli k pokání. S jistotou víme, že ačkoliv si Izrael zasloužil být zničený, z dalšího vyjádření v tomto příběhu víme, že si to Otec nepřál.

Ježíš, Posel, který kráčet před Hebrejci, usiloval o jejich záchranu před zkázou. Odpuštění s nimi zůstávalo. Boží soud se přiblížil a naléhal na ně, aby činili pokání. **Zvláštní, drtivý zásah z nebe je zadržel v jejich vzpouře a vedl k pokání. Takže pokud by odpověděli na zprostředkování Boží prozřetelnosti, došli by spasení.** RH 12. listopad 1903

Boží odsouzení lidu ke zkáze donutilo Mojžíše a Árona přimlouvat se za záchranu. Otec to řekl skrze jazyk Starého zákona, aby donutil Mojžíše a Árona přimlouvat se dle novozákonní smlouvy a dal tak Izraeli více času na pokání.

Numeri 16: 23-26 ⁽²³⁾ Hospodin promluvil k Mojžíšovi: ⁽²⁴⁾ Promluv k pospolitosti: Odtáhněte z okolí příbytku Kórachova, Dátanova a Abíramova. ⁽²⁵⁾ Mojžíš vstal a šel k Dátanovi a Abíramovi. Za ním šli izraelští starší. ⁽²⁶⁾ Pak promluvil k pospolitosti: Odstupte od stanů těchto ničemných mužů a nedotýkejte se ničeho, co jim patří, jinak budete smeteni kvůli všem jejich hříchům.

Ještě když Mojžíš prosil Izraelské, aby prchli před chystanou zkázou, božský soud by byl možná nenastal, kdyby se Kórach a jeho stoupenci byli káli a žádali o odpuštění. **Avšak jejich tvrdohlavá umíněnost zpečetila jejich osud.** Na jejich vině se podíleli všichni, neboť všichni — někteří více, jiní méně — se přidali na jejich stranu. Bůh však ve svém velkém milosrdenství učinil rozdíl mezi vůdci vzpoury a těmi, kdo byli svedeni. PP 401

Smrt Kóracha, Dátana a Abírama

Kórach, Dátan a Abíram byli zcela pod vládou Satana, nechali se jím používat. Odmítli činit pokání. Duch Kristův se je snažil zachránit, ale nechtěli poslouchat. Do další části příběhu musíme vstupovat opatrně, abychom nic nepřehlédli.

Numeri 16: 27 – 33 ⁽²⁷⁾ Odtáhli tedy z okolí příbytku Kórachova, Dátanova a Abíramova. Dátan a Abíram vyšli a postavili se u vchodu do svých stanů, spolu se svými ženami, syny a malými dětmi. ⁽²⁸⁾ Mojžíš řekl: Podle toho poznáte, že mě poslal Hospodin, abych učinil všechny tyto skutky, a ne já sám: ⁽²⁹⁾ Jestliže tito zemřou smrtí všech lidí a postihne je úděl všech lidí, neposlal mě Hospodin. ⁽³⁰⁾ **Jestliže však Hospodin stvoří něco nového, země otevře svůj chřtán, pohltí je i všechno, co jim patří, a sestoupí zaživa do podsvětí, poznáte, že tito muži znevázili Hospodina.** ⁽³¹⁾ **I stalo se, když domluvil všechna tato slova, že se země pod nimi rozpoltila,** ⁽³²⁾ **země otevřela svůj chřtán, pohltila je i jejich domy i všechny lidi, kteří patřili ke Kórachovi, i všechen jejich majetek.** ⁽³³⁾ Oni i všichni, kdo k nim patřili, sestoupili zaživa do podsvětí, země je přikryla a zmizeli zprostřed shromáždění.

Jestliže jsme spíše posluchači slova, a ne vykonavatelé, měli bychom číst tuto pasáž s upřímností a neklamati sami sebe.

Jakub 1:22-23 ⁽²²⁾ Bud'te vřak t'emi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří klamou sami sebe. ⁽²³⁾ Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář.

Na první pohled se zdá, že Pán otevřel zemi a zničil je. Tady je zkouška toho, jestli jsme ochotni srovnávat texty Písma Písmem. Ježíř, který je tentýž včera, dnes i zítra, nám řekl:

Lukáš 9:56 Syn člověka nepřišel duře lidí zahubit, ale zachránit.

V Bileámově příběhu najdeme následující princip:

Oddělili se od Něj poté, co přestoupili Boží přikázání, a následně je ponechal, aby pocítili moc ničitele. GC 529

Ničitel versus obnovitel

Kdo zničil Kórácha, Dátana a Abírama?

V případě Kórácha, Dátana a Abírama máme varovné naučení, abychom nenásledovali jejich příkladu. „A nepokoušejte Krista, jako někteří z nich pokouřeli, a od hadů zhynuli. **Ani nereptejte, jako i někteří z nich reptali a zhynuli od záhubce.** Toto pak všechno událo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. 3T 353

Bylo nám řečeno, že tito muži byli zničeni ničitelem. Kdo je oním ničitelem?

Zjevení 9:11 Nad sebou mají krále, anděla bezedné propasti, který se hebrejsky jmenuje Abaddon a řecky Apollyón.

Satan je tím ničitelem, ale Kristus je obnovitelem.

Krutost je Satanova vlastnost. Bůh je láska a vše, co stvořil, bylo čisté, svaté a laskavé, dokud do toho původce zla nezanesl hřích. **Satan sám je tím nepřítelem, který svádí člověka k hřichu a snaží se ho zničit.** Když potom získá jistotu, že mu člověk padne za oběť, raduje se ze škody, kterou způsobil. Kdyby mu to Bůh dovolil, pochytal by do svých

sítí všechny lidi; kdyby nezasáhla Boží moc, neunikl by ani jeden Adamův potomek. GC 534

Satan, velký nepřítel, sleduje každého porušovatele svatého Božího zákona, a kdo necítí nebezpečí a opravdově nehledá záchranu ve věčném útočišti, padne **škůdci** za oběť a stane se jeho kořistí. PP 517

Proces Božího rozsudku

Jak je možné, že Satan zničil tyto muže, když je to zcela jasně Boží rozsudek?

Bylo mi zjeveno, že **Boží soud na ně nepřijde přímo od Pána, ale takto**: Postaví se mimo Jeho ochranu. On varuje, napravuje, kárá a poukazuje na tu jedinou cestu bezpečí; potom jestli ti, kdo byli pod Jeho zvláštní ochranou, budou pokračovat svou vlastní cestou, nezávisle na Duchu Božím, a i po opakovaném varování se rozhodnou pro svůj vlastní směr, pak **On nepověří své anděly, aby zabránili Satanovým rozhodnutým útokům na ně**. Satanova moc působí na moři i na zemi a způsobuje neštěstí a utrpení a smete zástupy, aby si zajistil kořist. A bouře i víchřice budou i na zemi i na moři, protože Satan sestoupil ve velkém hněvu. Je aktivní. Ví, že nemá moc času, a kdyby nebyl omezen, viděli bychom mnohem hroznější projevy jeho moci, než si dokážeme vůbec představit. 14MR 3

Bůh zúčtuje s národy. Jediný vrabec nepadne k zemi bez Jeho vědomí. Ti, kdo svým bližním působí zlo a říkají, „Jak to Bůh ví?“, **budou jednoho dne vyzváni k tomu, aby čelili tak dlouho odkládané odplatě**. V tomto věku se vůči Bohu projevuje víc než jen obvyklé opovržení. Lidé došli do bodu, kdy jejich nestydatost a neposlušnost ukazují, že pohár nepravosti je téměř plný. Mnozí stejně blízko minuli hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je opravdu živý Bůh. **Řekne andělům, „Nebojujte už proti Satanově snaze ničit**. Nechte ho působit špatnost na dětech neposlušnosti; protože pohár jejich nepravosti je po okraj. Přesunuli se z jedné úrovně špatnosti na druhou a denně své bezpráví posilují. Nebudu již zasahovat, abych zabránil ničiteli v jeho práci. RH 17. září 1901

Vztáhnutí ruky

Jak se odvíjejí Boží soudy? Jak se Bůh mstí? Nepokračuje v příkazování svým andělům, aby chránili ty, kdo odmítají činit pokání a chodit v Jeho přikázáních. Zde je další důkaz ke zvážení.

Tito izraelští muži si stěžovali a ovlivnili lidi, aby se ve vzpouře postavili na jejich stranu, a **dokonce když Bůh vztáhl ruku a pohltil provinilce**, a lidé utekli v hrůze do svých stanů, jejich vzpoura nebyla vyřešena. Dopis 12a, 1893, 1BC 1114

Všimněte si stejného jazyka v tomto verši:

Exodus 3:20 Proto vztáhnou svou ruku a budu bít Egypt všemi svými divy, které uprostřed něho učiním. Potom vás propustí.

Jak Bůh vztáhl svou ruku v Egyptě?

Žalm 78:48-49 ⁽⁴⁸⁾ Jejich dobytek vydal v plen krupobití a jejich stáda moru. ⁽⁴⁹⁾ Seslal na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení -- komando zlých andělů.

Podrobnější vysvětlení egyptských ran najdete v brožurce Kalvárie v Egyptě. Znovu si všimněte onoho vztažení ruky v knize Jobově.

Job 1: 11 - 12 ⁽¹¹⁾ Avšak **vztáhni nyní svou ruku** a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit. ⁽¹²⁾ Hospodin řekl Satanovi: **Hle, vše, co má, je ve tvé ruce; pouze na něho ruku nevztahuj.** A Satan odešel z Hospodinovy přítomnosti.

Job 1:16 Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: **Boží oheň padl z nebes, zapálil ovce i služebníky a strávil je.** Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil.

Skrytí Boží tváře

Vidíme, že Satan dostal povolení k tomu, aby tyto věci dělal, a to díky frázi *dát nebo vztáhnout ruku*. Bylo řečeno, že *Boží soudy nepocházejí přímo od Pána*, ale Bůh nakonec dává bezbožným možnost zvolit si, komu chtějí sloužit.

V zármutku náš Otec skrývá svou tvář.

Deuteronomium 31:17-18 ⁽¹⁷⁾ V onen den vzplane proti němu můj hněv, opustím je a skryji před nimi svou tvář. Bude k požírání, potkají ho mnohá trápení a soužení. V onen den řekne: Což to není kvůli tomu, že můj Bůh není v mém středu, že mě potkala tato trápení? ⁽¹⁸⁾ V onen den jistě skryji svou tvář kvůli všemu zlu, které spáchal, když se obrátil k jiným bohům.

Stejný princip vidíme ve zkáze Jeruzaléma.

Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseli. Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu“. Ozeáš 13,9; Ozeáš 14,1. Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě **Božího rozhodnutí. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost.** Tvrdošíjným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana a Satan jim mohl vládnout podle své vůle. Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak Satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě. GC 35, 36

Otázky Jestli

Pochopit následující verše je výzva:

Numeri 16: 28 – 30 ⁽²⁸⁾ Mojžíš řekl: Podle toho poznáte, že mě poslal Hospodin, abych učinil všechny tyto skutky, a ne já sám: ⁽²⁹⁾ Jestliže tito zemřou smrtí všech lidí a postihne je úděl všech lidí, neposlal mě Hospodin. ⁽³⁰⁾ Jestliže však Hospodin stvoří něco nového, země otevře svůj chřtán, pohltí je i všechno, co jim patří, a sestoupí zaživa do podsvětí, poznáte, že tito muži znevážili Hospodina.

Na první pohled se zdá, že tyto verše velmi jasně učí, že celé to zničení mělo co do činění s Božím usnesením. Odpověď je v nepatrném slově *jestli*.

Numeri 16: 29 – 30 ⁽²⁹⁾ **Jestliže** tito zemřou smrtí všech lidí a postihne je úděl všech lidí, neposlal mě Hospodin. ⁽³⁰⁾ **Jestliže** však Hospodin stvoří něco nového...

Lidé viděli spoustu důkazů o tom, že Pán vedl Mojžíše skrze vše, co se stalo v Egyptě a u Rudého moře nebo na hoře Sinaj. Existovalo spoustu důkazů, že Mojžíš byl poslán Pánem. Zázrak, jehož kontextu Mojžíš dává rámeček, je zázrakem rozptylujícím pochybnosti. Ježíš odmítl udělat zázrak ve chvíli, kdy ho Satan ve snaze zpochybnit Jeho postavení coby Božího Syna, pokoušel slovy „jsi-li...“

Matouš 4: 3 – 4 ⁽³⁾ Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ ⁽⁴⁾ On však na to řekl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“

Vždy, když přichází otázky typu „jsi-li“, které mají za cíl obhajovat vlastní identitu nebo službu za pomoci fungujícího zázraku, tehdy víme, že se jedná o pokušení od Satana. Eliáš čelil podobnému pokušení, jakým prošel Mojžíš a Ježíš během své služby. Měl jít a varovat krále, protože činil zlé věci. Král se ho chtěl zmocnit, aby tím dokázal, že nemůže Eliášovi věřit.

2.Královská 1:10 Eliáš odpověděl a řekl veliteli nad padesáti: **Jestliže** jsem muž Boží, ať sestoupí oheň z nebes a stráví tebe i tvých padesát. Nato sestoupil oheň z nebes a strávil jej i jeho padesát.

Na hoře Karmel se jasně prokázalo, že Eliáš byl Boží muž. Bylo tolik těch, kdo stáli proti němu, takže byl čas od času v pokušení pochybovat o svém povolání.

1.Královská 19: 9-10 ⁽⁹⁾ Vstoupil tam do jeskyně a nocoval tam. Vtom se k němu stalo Hospodinovo slovo. Řekl mu: Co ty tady, Elijáši? ⁽¹⁰⁾ Odpověděl: Velmi jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupců, protože synové Izraele opustili tvou smlouvu, zbořili tvé oltáře a tvé proroky

zabili mečem. Zůstal jsem já sám a také mně usilují o život, aby mi jej vzali.

Satan pokoušel Elijáše, aby pochyboval o svém povolání, a vidíme to ve slově *jestli*. Toto nepatrné slovo vyrazuje Satanovo pokušení. Zázrak, po kterém volal, se smísil s Elijášovými problémy s jeho vlastní identitou coby Božího muže. Proč se tím trápil? Věděl, že pochybil, když utíkal před Jezábel. Byl pak v pokušení dožadovat se zázraku, který by potvrdilo jeho identitu. Víme, že to nebylo ze správného ducha, protože nám to říká Ježíš.

Lukáš 9:54-56 ⁽⁵⁴⁾ Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit s nebe a zahubit je jako to učinil i Eliáš?“ ⁽⁵⁵⁾ **Obrátil se a pokáral je. Řekl: „Nevíte, jakého jste ducha.“** ⁽⁵⁶⁾ Syn člověka nepřišel duše lidí zahubit, ale zachránit.

Mojžíše hluboce zranila obvinění, která proti němu vznesli Kórach, Dátan a Abíram. Viděl, že se téměř celé shromáždění obrátilo proti němu. Po tom všem, co udělal, „ho všichni opustili a utekli“ (Marek 14:50). Zatímco Ježíš ve svém těle trpěl na kříži, Satan na něho volal, aby z tohoto kříže sestoupil. Byl pokoušen k tomu, aby si zázrakem udržel svoje postavení. Kristus však na vyslovenou pochybnost „*jestli*“ neodpověděl ani jednou jedinkrát. Ani jednou nevolal po zázraku, který by prokázal Jeho vlastní identitu. Věřil tomu, co Mu řekl Jeho Otec.

Stejně zkoušce čelili ti největší proroci, když byli ve vězení. Se stejným zpochybňováním „*jestli*“ se setkáváme u Janových učedníků.

Matouš 11:2-3 ⁽²⁾ Jan uslyšel ve vězení o Kristových činech, poslal vzkaz po svých učednících ⁽³⁾ a otázal se ho: „Ty jsi Ten, který má přijít, nebo máme očekávat jiného?“

Janův život byl naplněn prací. Nečinnost a stísněnost vězeňského života na něho těžce doléhaly. Týdny ubíhaly a nic se neměnilo. Jana **začínaly přepadat pochybnosti a malomyslnost**. Učedníci na něho nezapomněli. Mohli jej ve vězení navštěvovat. Přinášeli mu zprávy o Ježíšových činech a o tom, jak se kolem něho shromažďují zástupy lidí. **Nechápali však, proč se nový učitel, je-li Mesiášem (215), nezasadí o**

Janovo propuštění. Jak může dovolit, aby byl jeho věrný posel vězněn a snad i připraven o život?

Jejich otázky na Jana zapůsobily a vyvolaly v něm pochybnosti, které by ho nikdy předtím nenapadly. Satan se radoval, když slyšel učedníky a viděl, jak jejich slova Božího posla zraňují. Lidé se často považují za přátele někoho pozoruhodného, chtějí mu dokázat svoji věrnost, a přitom mu škodí jako největší nepřátelé. Místo aby jej posilnili ve víře, často ho svými slovy ubíjejí a zmalomyslnují. DA 214, 215

Jan se nedočkal žádného zázraku, tak jak tomu bylo u Mojžíše a Elijáše. Šel na smrt v plné důvěře v Krista jako Mesiáše. Když se Janovi učedníci od Ježíše vrátili, Jan dostal odpověď, kterou potřeboval znát.

Učedníci vyřídili Janovi Ježíšův vzkaz. Víc nebylo třeba. Jan si vzpomněl na proroctví o Mesiáši: „Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, vyhlásit léto Hospodinovy přízně.“ Izajáš 61,1-2. Kristovy skutky prozrazovaly nejen to, že je Mesiáš, ale i způsob, jakým nastolí své království. Janovi byla zjevena stejná pravda jako Elijášovi na poušti, když viděl „před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl.“ Po ohni Bůh promluvil k prorokovi „hlasem tichým, jemným“. 1. Královská 19,11-12. Tak měl Ježíš uskutečňovat své dílo — ne řinčením zbraní a bořením trnů a království, ale působením na lidská srdce životem plným milosrdenství a obětavé lásky. DA 217

Poté, co Pán svrhl oheň z nebe jako důkaz toho, že to byl Elijáš, kdo uctíval toho pravého Boha, sám Elijáš Pána předběhl a na vlastní pěst povraždil mečem Baalovy proroky. Namísto toho, aby počkal na jasné instrukce od Pána, vzal na sebe zodpovědnost, která nebyla jeho.

Elijáš neslyšel žádné konkrétní slovo od Pána, který by ho vedl tomu, co udělal, a navíc k těmto krokům nebyl žádný důvod. Rozrušený pochybnostmi a nejistým tím, jestli se ubírá správným směrem, snažil se o život jednou tak a jednou onak, ale Bůh na Elijáše nezapomněl.

Pracoval na svém služebníkoví, On se po něm ptal, „Co tady děláš, Elijáši?“

Tato historie může být nápomocná Božímu lidu, který prochází těžkostmi, pokud bude pečlivě a na modlitbách zkoumána. **Člověk by si měl dát pozor, aby nepřebíral zodpovědnost, kterou po něm Bůh neřádá, a nevlozil se tak mezi Pána a jeho zkoušené a pokoušené,** tak aby Boží záměry nebyly uskutečněny ve zkušenostech těchto osob.
1888 489

Když Pán Mojžíšovi řekl, aby oznámil lidem, že mají od Kórácha, Dátana a Abírama podstoupit, přebíral tím zodpovědnost, která mu nebyla dána, když použil slova obsahující „jestli“? Víme, jak reagoval Elijáš na slova „jestli“, když svolal oheň z nebe, aby se vypořádal s lidmi, kteří se ho měli zmocnit. Také víme, co o tom řekl Ježíš, že to nebyl Boží Duch, kdo byl v tom ohni. Bůh Elijášovi také řekl, že v tom ohni není, když s ním komunikoval na hoře Sinaj.

Pokud jde o Kórácha, Dátana a Abírama, Bůh od nich odňal ochranu Jeho andělů a Satan mezitím pokoušel Mojžíše použitím otázky „jestli“, a to ve spojení s tím, jak plánoval ony tři muže zničit. Pamatujme na to, že Satan převzal plnou kontrolu nad těmi muži. Velmi na ně doléhal, jen aby nepodlehli přitažlivému Duchu Ježíše a nečinili pokání. Ježíš je obnovitel a Satan je ničitel a ve chvíli, kdy se v Mojžíšově mysli usadily pochybnosti, tehdy byl Satan schopen zahalit své dílo zkázy, aby vypadalo jako Boží soud. Je to neskutečně chytrý podvod, a pokud by to bylo možné, oklamal by i vyvolené.

Problém protichůdných principů

Když se rozhodneme věřit tomu, že sám Boží Syn otevřel chřtán země a zničil ty muže, pak také musíme přijmout to, že výzvy k pokání, které jejich směrem vysílal, byly podpořeny hrozbou smrti. Tyto principy jsou protichůdné. Nelze v jednu chvíli usilovat o něčí záchranu a za chvíli chtít jejich zkázu. Pokud je

toto volání k pokání podpořeno i hrozbou smrti, potom tento apel k pokání je podporován silou, která donucuje svědomí.

Bylo třeba zlomit Satanovu zrádnou moc, aby temným mrakem mohlo proniknout světlo a svět se mohl vrátit k Bohu. Toho nebylo možné dosáhnout násilím. Násilí je v rozporu se zásadami Boží vlády. Pán Bůh chce pouze službu lásky a lásku nelze vynutit, získat silou či mocí. Lásku probouzí jen láska. Znáť Boha znamená milovat ho. Bylo třeba jasně ukázat, že Boží povaha je pravým opakem povahy Satanovy. DA 22

Boží charakter nemůže být srovnáván s charakterem Satanovým, používali Bůh stejné metody jako Satan. Následující sdělení ukazuje na všeobecný princip, ve kterém se ukazuje, že Syn člověka nepřišel ničit, ale zachránit.

Ó, jaká božská shovívavost! Bylo by mnohem snadnější zlikvidovat zemi, než ji napravovat. Ale Kristus prohlašuje, „Syn člověka nepřišel zničit lidské životy, ale zachránit je.“ Boží Syn pochopil tu zoufalou situaci, a tak sám přišel na svět, aby lidé mohli skrze něj mít věčný život. RH 11. prosinec 1888

Když pochopíme, že Beránek byl zabit od počátku světa a že tento princip kříže existuje celých 6000 let, pak uvidíme i to, že Kristova pozemská služba je zjevením Jeho mise světu po celou tu dobu. Je velmi důležité pochopit tento princip proto, abychom věděli, že Kristus je tentýž včera, dnes i zítra. Připomeňme si toto všeobecné pravidlo:

Satan je ničitel, ale Kristus je obnovitel. RH 26. listopad 1895

To jsou protichůdné principy. Jsou světlem a tmou a tyto principy se neslučují. Satan, ve snaze stát se jako Nejvyšší, toužil spojit svou identitu s tou Otcovou, tak aby jeho vlastnosti byly připsány Otci a on sám se mohl skrývat v jasu Otce.

Od počátku to byl Satanův promyšlený plán, aby lidé na Boha zapomněli, a tak si je mohl nechat pro sebe. Od té doby se snažil zkreslit Boží charakter a vedl je k uctívání falešné představy Boha. **Stvořitel byl prezentován jejich myšlenkám jako ten, kdo je jako sám kníže zla – jako svévolný, přísný a neodpouštějící – aby se Boha lidé**

báli, stranili se Ho nebo Ho dokonce nenáviděli. Satan měl v plánu natolik zmást mysl těch, které podvedl, aby Boha vymazali ze svého vědomí. Pak by vyhladil obraz Boha v člověku a zapůsobil svou vlastní podobou; naplnil by lidi svým vlastním duchem a udělal by z nich zajatce podle své vůle.

Satan pokoušel Evu k tomu, aby zhřešila a dělal to tak, že mluvil nepravdivě o Bohu a podrýval důvěru v Něho. Hříchem byly mysli našich prvotních rodičů zatemněny, jejich podstata byla degradována, a jejich představa Boha se vytvarovala do jejich vlastní podoby omezenosti a sobectví. Čím odvážněji lidé hřešili, tím víc se jejich poznání a láska k Bohu vytrácela z jejich myslí i srdcí. 5T 738

Pán dal svolení k tomu, aby si ničitel vzal nejdřív Kóřacha, Dátana a Abírama, protože inspirace nám říká následující:

V případě Kóřacha, Dátana a Abírama máme varovné naučení, abychom nenásledovali jejich příkladu. „Ani nepokoušejte Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhnuli. **Ani nereptejte, jako i někteří z nich reptali a zhnuli od záhubce.** 3T 353

Oheň od Pána

Ostatní tím dostali prostor uvědomit si, v jak velikém nebezpečí se nacházejí a měli by běžet ke svému Spasiteli, aby utekli ničiteli. Smutné je, že nečinili pokání a byli plně přenecháni Satanovi.

Numeri 16:35 I vyšlehl oheň od Hospodina a strávil těch dvě stě padesát mužů, kteří přinesli kadidlo.

Soud však ještě nebyl skončen. Z oblaku vyšlehl ohnivý plamen a strávil všech dvě stě padesát knížat, kteří obětovali kadidlo. Protože nebyli původci vzpoury, nebyli zahubeni spolu s hlavními spiklenci. Bylo jim dopřáno vidět jejich záhubu a byla jim poskytnuta příležitost k pokání. Setrvali však na straně buřičů a sdíleli s nimi posléze tentýž osud. PP 401

Mnozí budou naříkat „ale je psáno oheň Páně“, a rozhodnou se ignorovat příkaz porovnávat veškeré Písmo a ukázat, že Ježíš Kristus je stejný včera, dnes a navěky.

Ježíš řekl učedníkům, že oheň z nebe, který sestoupil v odpovědi na Elijášovu prosbu, nebyl duchem, jímž On působil. Z Jobova příběhu víme, že „oheň Boží sestoupil a spálil ovce i Jobovy služebníky.

Job 1:16 Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: **Boží oheň padl z nebes**, zapálil ovce i služebníky a strávil je. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil

My víme, že Satan byl tím, kdo způsobil ten fyzický oheň, jež je pohltit. Takže jestli se v textu myslí fyzický oheň, znamená to, že takto opravdu sestoupil. Nicméně, jak se vysvětluje v příručce „Bijící andělé“, tento oheň mohl být přesvědčivým nástrojem Božího Ducha, kterým způsobil zděšení těchto lidí a zjevil se jako záblesk světla. Duch odhaloval jejich hříchy a nabádal je k tomu, aby činili pokání, a přece vzhledem k tomu, že nedokázali věřit v milosrdného Boha, stalo se to, že je jejich hříchy pohltily. Tento princip ohně z nebe je zmiňován v několika pasážích.

Izajáš 30:27-28,30 ⁽²⁷⁾ Hle, Hospodinovo jméno přichází zdaleka, planoucí hněvem, v hustém oblaku dýmu; **jeho rty jsou plné rozhořčení, jeho jazyk jako stravující oheň** ⁽²⁸⁾ **a jeho dech bude jako valící se potok** dosahovat až k šíji, aby vláčel národy ve jhu nicoty a aby je udidly na čelistech národů zaváděl z cesty. ⁽³⁰⁾ A Hospodin nechá zaznít svůj majestátný hlas a ukáže svou pádnou paži **s běsněním hněvu a plamenem stravujícího ohně, s pleskáním a přívalem deště a s kamenným krupobitím.**

S ohněm a kroupami se setkáváme u Kristova ukřížování. Píše se o nich v Žalmu 18.

Žalm 18:4-6,8,13 ⁽⁴⁾ Volal jsem k Hospodinu, jenž je chvályhodný, a byl jsem zachráněn od svých nepřátel. ⁽⁵⁾ Omotaly mě provazy smrti, zachvátily mě proudy Beliálovy. ⁽⁶⁾ Ovinuly mě provazy podsvětí, v ústrety mi vyšly léčky smrti. ⁽⁸⁾ **Země se zachvěla a zatřásla. Otráslý se i**

základy hor, zakymácely se, neboť vzplanul hněvem ... ⁽¹³⁾ Ze záře před ním vystupovala mračna, **krupobití a řeřavé uhlí.**

Deuteronomium 33:2 Řekl: Hospodin přišel ze Sinaje, zazářil na ně ze Seíru, zaskvěl se z hory Páranu, přišel s desetitisíci svatých, **z jeho pravice byl pro ně ohnivý zákon.**

Jeremiáš 5:14 Proto takto praví Hospodin, Bůh zástupů: Protože jste mluvili toto slovo, hle, **svá slova učiním ve tvých ústech ohněm** a tento lid dřívím a stráví je.

Píseň Písní 8:6 Chovej mne jak pečetidlo u srdce, měj mě jako pečetítko při ruce. Vždyť láska je silná jako smrt, žárlivost jako záhrobní tvrdá, **žár její zárem ohně zhrdá.**

Znovu opakuji, že když čteme o Božích soudech ve světle kříže, můžeme ten proces jasně zpozorovat. Ježíšovo fyzické utrpení na kříži bylo způsobeno Satanem, naproti tomu duchovní utrpení, které Kristus podstoupil, se týkalo pocitů viny skrze odsouzení Zákona. Jediný oheň a kroupy, které existovaly v době kříže, byly plameny Božího zákona, které usvědčovaly nositele hříchu z hříchu. A přece se Satan snaží zakrýt skutečnost duchovního utrpení a dávat do popředí jen fyzické utrpení Krista na kříži. Jak to bylo s těmi 250 knížaty? Nesnažil se Satan zakrýt duchovní smýšlení těchto mužů fyzickým ohněm nebo zemřeli čistě na základě usvědčení z hříchu a viny skrze Boží zákon?

Tak Boží oheň přišel na těch 250 mužů a usvědčil je z hříchu skrze Boží Slovo. V apokryfní „Knize Moudrosti“ se píše:

Knihy Moudrosti 18:15-20 ⁽¹⁵⁾ **Tvé všemocné slovo seskočilo z královského trůnu z nebe jako nelítostný válečník do středu země, určené k záhubě.** Jako ostrý meč neslo tvůj nezvratný rozkaz, ⁽¹⁶⁾ a když tam dospělo, vše naplnilo smrtí. I když kráčelo po zemi, dotýkalo se nebe. ⁽¹⁷⁾ Tehdy je hned postrašily přízraky děsných snů, přepadly je nečekané hrůzy, ⁽¹⁸⁾ jeden sem, druhý tam polomrtvý padl a oznamoval příčinu, pro niž umírá. ⁽¹⁹⁾ Neboť to napřed ohlásily sny, které je děsily, aby nezahynuli bez poznání, proč ono zlo musí trpět. ⁽²⁰⁾ I spravedlivých se dotkla zkouška smrti a hromadná pohroma je stihla na poušti, hněv ale netrval dlouho.

Když se těchto 250 knížat odmítlo kát a Bůh od nich odňal ochranu Svých andělů, zakrýval Satan tento jejich duchovní konflikt fyzickým ohněm a zničením nebo se pouze jednalo o duchovní usvědčení z hříchu? Je přirozené domnívat se, že těla knížat, která zničil oheň, se obrátila v popel, ale z příběhu o Nádabovi a Abíhúovi se dovídáme, že oheň, který je strávil, se ale nijak nedotknul jejich suknic.

Lev 10:2-5 ⁽²⁾ I vyšlehl oheň od Hospodina a strávil je; zemřeli před Hospodinem. ⁽³⁾ Mojžíš řekl Áronovi: To je to, co promluvil Hospodin: Prostřednictvím těch, kteří se ke mně přibližují, dosvědčím svou svatost, a oslavím před vším lidem. Áron mlčel. ⁽⁴⁾ Mojžíš zavolal Míšaela a Elsáfana, syny Áronova strýce Uzíela, a řekl jim: Přistupte a odnesete své bratry od svatyně na místo ven za tábor. ⁽⁵⁾ Přistoupili tedy a **odnesli je v jejich suknicích na místo ven za tábor**, jak řekl Mojžíš.

Bylo sestoupení Božího Ducha jako výbuch intenzivního světla, jako to vidíme v Kristově tváři, nebo v souvislosti s Jeho druhým příchodem?

Zjevení 1:16 A ve své pravici měl sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč a **jeho tvář jako když slunce září ve své síle**.

2.Tesalonickým 2:8 A potom bude zjeven ten Bezzákonný, **kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu**.

Byla to ta záře, která se probleskla mraky a zničila knížata? Cokoliv to bylo, z Kristova pozemského života víme, že On nikdy nikoho fyzicky zaživa nespálil. Zároveň však víme, že se oháněl plamenným mečem slov z Jeho úst.

Mince padají a hlasitě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o Jeho moci. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivé peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejné důtky **v Jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč**. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, dohazovači a obchodníci s dobyt看em utíkají pryč i se svými ovce a voly, jen aby unikli Jeho soudu. DA 158

Z toho všeho, co jsme dosud prostudovali, vyplývá, že nemusíme připisovat Božímu charakteru násilí, ani Satanovy vlastnosti, nebo tvrdit, že ty muže Bůh

zaživa sežehnul. Bible byla napsána tak, aby nám dala prostor k vyzkoušení Boha a posouzení Jeho charakteru. Věříte tomu, že je přirozené, aby rodič upálil svoje paličaté děti a přivodil jim smrt fyzickým týráním a utrpením? Pokud byste toho nebyli schopni vy, co vás vede k tomu, abyste si mysleli, že by to udělal Nebeský Otec? Jsme milosrdnější, než je On? Chraň Bůh! Jakékoliv milosrdenství, které projevujeme, pochází od Něho.

Snaha zachránit shromáždění Izraele

Po smrti vůdců kvůli vzpouře se Duch Kristův i nadále snažil zachránit zbytek shromáždění.

Ježíš, Posel, který kráčel před Hebrejci, usiloval o jejich záchranu před zkázou. Odpuštění s nimi zůstávalo. Boží soud se přiblížil a naléhal na ně, aby činili pokání. Zvláštní, drtivý zásah z nebe je zadržel v jejich vzpouře a vedl k pokání. Takže pokud by odpověděli na zprostředkování Boží prozřetelnosti, došli by spasení. **Ale protože utekli před odsouzením, protože dostali strach z možné zhouby, jejich vzpoura nebyla odstraněna.** Vrátili se do svých stanů a byli vyděšení, ale nečinili pokání. RH 12. listopad 1903

Mojžíš necítil vinu hříchu, neutíkal před slovem Hospodinovým a nenechal shromáždění zahynout, jako Kóřacha, Dátana a Abírama. Mojžíš vyčkával, neboť se nemohl zřící tak velikého množství lidí a nechat je zahynout, ačkoli **věděl, že zaslouží Boží pomstu pro svůj vytrvalý odboj.** Sám padl na tvář před Bohem, protože lid necítil nutnost pokory; přimlouval se za ně, ačkoli oni si neuvědomovali potřebu přimluvy.

Mojžíš je zde předobrazem Krista. V této kritické chvíli Mojžíš projevils zájem pravého pastýře o stádo, které mu je svěřeno. Prosil, aby hněv uraženého Boha cele nezničil jeho vyvolený lid. Svou přimlouvou držel rámě pomsty, aby neposlušného a odbojného Izraele nestihlo úplné vyhlazení. Poučil Árona, jak si má v této strašné krizi počínat, když započal Boží hněv a rány. 3T 357, 358

Abychom nezapomněli, jak inspirace definuje Boží pomstu?

Ti, kdo svým bližním působí zlo a říkají, „Jak to Bůh ví?“, **budou jednoho dne vyzváni k tomu, aby čelili tak dlouho odkládané odplatě.** V tomto věku se vůči Bohu projevuje víc než jen obvyklé opovržení. Lidé došli do bodu, kdy jejich nestydatost a neposlušnost ukazují, že pohár nepravosti je téměř plný. Mnozí stejně blízko minuli hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je opravdu živý Bůh. **Řekne andělům, „Nebojujte už proti Satanově snaze ničít.** Nechte ho působit špatnost na dětech neposlušnosti; protože pohár jejich nepravosti je po okraj. Přesunuli se z jedné úrovně špatnosti na druhou a denně své bezpráví posilují. Nebudu již zasahovat, abych zabránil ničiteli v jeho práci. RH 17. září 1901

Mojžíš a Áron velmi prosili za životy celého společenství. Byl to Duch Kristův, kdo je podnítil k tomu, aby to udělali. Dům našeho Otce není rozdělen. Není možné, aby na jedné straně Duch Kristův prosil za to, aby Izraelité nebyli zničeni, a na druhé straně Kristus s mečem zdviženým ve svých rukou hrozil, že zabije bezbožné. Tyto dvě myšlenky jsou nekonzistentní a nemohou se spojovat v osobě Krista. Dům rozdělený sám v sobě nemůže obstát. Náš Otec nedělá obojí, že by hledal a zachraňoval a ve stejné chvíli i zabíjel. Může sladká a hořká voda plynout ze stejného zřídla?

Náš Otec si nepřeje, aby kdokoliv zahynul, nicméně po několika varováních a výzvách k pokání dojde k tomu, že neochotně skryje svou tvář. Srdce Izraelců i nadále podněcovala vzpoura.

Numeri 16:41-49 ⁽⁴¹⁾ **Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských na Mojžíše a na Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova.** ⁽⁴²⁾ I stalo se, když se *opět* sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova. ⁽⁴³⁾ Přišel také Mojžíš s Aronem před stánek úmluvy. ⁽⁴⁴⁾ I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka: ⁽⁴⁵⁾ Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváři své. ⁽⁴⁶⁾ Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očisť je; nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána se začala. ⁽⁴⁷⁾ I vzav Aron *kadidlnici*, jakž

rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v lidu), a zakadiv, očistil lid. ⁽⁴⁸⁾ A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána. ⁽⁴⁹⁾ Bylo pak těch, kteříž od té rány zemřeli, čtrnácte tisíců a sedm set, kromě těch, jenž zemřeli příčinou Chóre (Kórach). (KP)

Připisování Mojžíšovy práce působení Satana

Místo toho, aby děti Izraele činily pokání, převzali Kórachova ducha a obvinili Mojžíše a Árona z toho, že zabili všechny ty, kdo zemřeli. Nyní se dostáváme k velmi zajímavému prohlášení v díle Duch Prorocství:

Kórach a jeho společníci odmítali světlo, až se stali tak zaslepenými, že ani zřetelné projevy Boží moci nestačily k tomu, aby je přesvědčily. Všechny je přisuzovali lidskému nebo satanskému působení. Stejně si počínali lidé, kteří den po smrti Kórach a jeho společníků přišli za Mojžíšem a Áronem se slovy, „To vy jste zabili lid Hospodinův.“ **Bez ohledu na to, že měli ten nejpresvědčivější důkaz o Boží nelibosti vůči nim, a to díky smrti lidí, kteří je podvedli, snažili se Jeho soud připisovat Satanovi, prohlašováním, že Mojžíš a Áron mocí toho zlého způsobili smrt dobrých a svatých lidí.** A právě to zpečetilo jejich osud. Zhřešili proti Duchu svatému, dopustili se hříchu, který účinně zatvrzuje lidská srdce proti vlivu Boží milosti. PP 405

Toto vyjádření je skvělý test, který pomůže stanovit rozdíl mezi posluchači Slova a jeho vykonavateli. Z našeho studia je zřejmé, že Satanovi bylo dovoleno svrhnout Kórach, Dátana a Abírama do jámy. V souvislosti s 250 knížaty není jasné, jestli tito muži zemřeli díky tomu, že věděli o svém hříchu, ale nečinili pokání nebo to byla kombinace tohoto a také ohně od Satana, který je fyzicky pohltit. Podobnou zkušenost měl Kristus na kříži. Kórach a jeho společníci řekli Izraelcům, že celá Mojžíšova služba byla učiněna skrze Satanovu moc. To znamená, že věřili tomu, že Mojžíš vzýval Satanovu moc, aby mohl vykonat svoje dílo. Zářící tvář, vydání Zákona, to vše bylo připisováno působení Satana.

Když Pán odňal svou ochranu od Kórach a jeho spojenců, vidíme, že soud, který na ně přišel, se netýkal Mojžíše. Nevzýval Satanovu moc kvůli tomu, aby

se to stalo. Satan využil Mojžíše kladením otázek „jestli“, ale Mojžíš Satanovu moc nevyužil k tomu, aby ty muže zabil. Neměl s tím nic společného. Bůh přinesl tento rozsudek na těmi muži způsobem, kterým vynáší soud:

Bylo mi zjeveno, že **Boží soud na ně nepřijde přímo od Pána, ale takto:** Oni se postaví mimo Jeho ochranu. On varuje, napravuje, kárá a poukazuje na tu jedinou cestu bezpečí; potom jestli ti, kdo byli pod Jeho zvláštní ochranou, budou pokračovat svou vlastní cestou, nezávisle na Duchu Božím, a i po opakovaném varování se rozhodnou pro svůj vlastní směr, pak **On nepověří své anděly, aby zabránili Satanovým rozhodným útokům na ně.** 14MR 3

Je důležité si tuto pasáž pročíst pečlivě. Co Kórach říkal lidu?

... všechny je přisuzovali lidskému nebo Satanskému působení. PP 405

Websterův slovník uvádí následující tvrzení týkající se působení, které zahrnuje někoho dalšího. Všimněte si obzvláště tučně zvýrazněné části.

Úřad jednatele (zprostředkovatele), nebo faktor; **činnost zprostředkovatele pověřeného záležitostmi jiného;** zatímco majitel podniku platí poplatky agentuře.

Kórach prohlašoval, že Mojžíš se *svěřoval se svými obavami o Izrael Satanovi*. Tím, že Mojžíšovi připisovali spolupráci se Satanem, spáchali Kórach a jeho druhové neodpustitelný hřích.

Satan ve chvíli, kdy přiváděl zkázu na tyto lidi, nebyl ani zástupcem Mojžíše, ani zástupcem Božím. Jednal prostě podle svého charakteru a Bůh zase podle toho svého.

Odporovali Božímu Duchu, a On se proto stáhl a vzdálil se těm, kdo neposlechli. To pak dovolilo Satanovi přijít a zabitím těch lidí mohl navléci na Boží charakter svoje vlastnosti. Znovu se pozorně podívejme na následující vyjádření:

Bez ohledu na to, že měli ten nejpřesvědčivější důkaz o Boží nelibosti vůči nim, a to díky smrti lidí, kteří je podvedli, snažili se Jeho soud připisovat Satanovi,

prohlašováním, že Mojžíš a Áron mocí toho zlého způsobili smrt dobrých a svatých lidí. PP 405

Když Izraelci Mojžíše obvinili, že všechny ty věci konal skrze moc Satanovu, snažili se tím dokázat, že se nejednalo o Boží soud nad nimi. Ale my víme, že se jednalo o Boží soud díky procesu, který následuje a byl odhalen v inspiraci. Pán svou tvář skryl po opakovaném varování. Takto Pán přináší rozsudek. Izraelci také Mojžíše obvinili z toho, že zabíjel prostřednictvím Satana proti Boží vůli. To bylo zcela nepravdivé. Mojžíš neměl nic do činění se sjednáním jejich zkázy. Přesto je možné oddělit část této pasáže a nadnést i to, že to byl Bůh, kdo ty lidi zabil, ne Satan:

Bez ohledu na to, že měli ten nejpřesvědčivější důkaz o Boží nelibosti vůči nim, a to díky smrti lidí, kteří je podvedli, snažili se Jeho soud připsovat Satanovi. PP 405

Kontext pasáže a průkaznost důkazů týkajících se Božího charakteru ve světle pozemské Kristovy služby nám ukazují na to, jak k tomu došlo. Ti muži byli zahubeni ničitelem poté, co odmítli činit pokání. Pán vztáhl svou ruku, tak jako dříve v Egyptě, stejně jako to udělal Jobovi, a zrušil svou ochranu. „Každý člověk nechť je přesvědčován svou vlastní myslí.“ Já a můj dům budeme sloužit milosrdnému a milujícímu Bohu, který oplývá dobrem a pravdou, ale zároveň neospravedlňuje viníka, ale každému dá to, co si zaslouží podle svých skutků.

V rukou nepřítelů

Smutné je, že lidé odmítli naslouchat a mnozí z nich také spáchali neodpustitelný hřích.

Zhřešili proti Duchu svatému, dopustili se hříchu, který účinně zatvrzuje lidská srdce proti vlivu Boží milosti. Matouš 12:32: „kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani v tomto věku, ani v budoucím.“ Tato slova řekl náš Spasitel, když Jeho milostivé činy, které činil skrze Boží moc, Židé připsovali Belzebubovi. Bůh komunikuje s člověkem prostřednictvím Ducha svatého; a ti, kdo to záměrně

odmítají a považují za satanské, se sami odstřihávají od možnosti komunikace mezi duší a nebem. PP 405

Všimněte si pozorně dalšího odstavce ve spise *Patriarchové a Proroci*:

Projevem svého Ducha Bůh kárá a napravuje hříšníka. Jestliže však je působení Ducha stále odmítáno, nemůže Bůh pro duši už nic učinit. Byl vyčerpán poslední zdroj božské milosti. Hříšník se odvrátil od Boha a spáchaný hřích se sám nenapraví. **Není již další moci, jíž by Bůh mohl přesvědčit a napravit hříšníka. „Nechej ho“ (Ozeáš 4,17), zní božský příkaz.** Neboť „nezůstávalo by již oběti za hříchy, ale hrozná očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky“ Židům 10:26, 27. PP 405

Náš Otec se snažil udělat vše, co mohl, aby lidi zachránil, ale oni to odmítli. Nakonec Pán říká „Nechej je.“ Toto je přesně proces, o kterém jsme mluvili.

Bůh zúčtuje s národy. Jediný vrabec nepadne k zemi bez Jeho vědomí. **Ti, kdo svým bližním působí zlo a říkají, „Jak to Bůh ví?“, budou jednoho dne vyzváni k tomu, aby čelili tak dlouho odkládané odplatě.** V tomto věku se vůči Bohu projevuje víc než jen obvyklé opovržení. Lidé došli do bodu, kdy jejich nestydatost a neposlušnost ukazují, že pohár nepravosti je téměř plný. Mnozí stejně blízko minuli hranici milosrdenství. Bůh brzy ukáže, že je opravdu živý Bůh. **Řekne andělům: „Nebojujte už proti Satanově snaze ničít.** Nechte ho působit špatnost na dětech neposlušnosti; protože pohár jejich nepravosti je po okraj. Přesunuli se z jedné úrovně špatnosti na druhou a denně své bezpráví posilují. Nebudu již zasahovat, abych zabránil ničiteli v jeho práci.“ RH 17. září 1901

Výše uvedený citát dává správný kontext pro tento příští, a to v souvislosti s tím, co je Boží pomsta.

Bůh si nelibuje v pomstě, ale porušovatele svého zákona stihá soudem. Bůh je nucen tak činit, aby uchránil obyvatele země od úplné zkázy a zmaru. Aby zachránil mnohé, musí vyhladit ty, kdo se v hříchu zatvrdili. PP 628

Celým táborem se šířilo soužení. Písmo nám přesně popisuje, co se stalo, když to celé začalo:

Leviticus 26:25 A uvedu na vás meč, kterýž vrchovatě pomstí *zrušení* smlouvy. I shrnete se do měst svých; tam pošli mor mezi vás, a **dáni budete v ruce nepřítelům.**

Poté, co Izraelci smlouvou pohrdli a odmítli ji, Pán jim umožnil ještě konfrontaci s mečem a morem. Poslední část tohoto verše ukazuje, že je Bůh ponechal v rukou nepřítele.

Satan uskutečňuje svou moc. Ničí úrodu, což má za následek hlad a bídu. **Znečišťuje vzduch smrtelnou nákazou, která přináší smrt tisícům lidí.** GC 590

V obraně Izraele vznikla trhlina a Satanovi bylo umožněno šířit v táboře mor. Všimněte si, jak Mojžíš a Áron reagovali:

Numeri 16:45-48 ⁽⁴⁵⁾ Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I padli na tváři své. ⁽⁴⁶⁾ Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očist' je; nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána se začala. ⁽⁴⁷⁾ I vzav Aron *kadidlnici*, jakž rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v lidu), a zakadiv, očistil lid. ⁽⁴⁸⁾ A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána. (BKR)

Poznamenali jsme již, že Pán k Mojžíšovi a Áronovi mluvil jazykem starozákonní smlouvy. Vydává rozsudek smrti nad těmito lidmi. Nedělá to proto, aby sám tento rozsudek vykonal, ale aby Mojžíše a Árona povzbudil k tomu, aby prosili o milost pro tento lid v Duchu Kristově. *Apokryfní Kniha Moudrosti* nám opět přináší vhled týkající se Árona při jednání s Ničitelem.

Kniha Moudrosti 18:21-25 ⁽²¹⁾ Neboť muž bez úhony se rychle stal jejich bojovníkem, přinesl zbraň své služby: modlitbu a usmiřující kadidlo. **Postavil se vstříc hněvu a skoncoval s neštěstím.** Tak ukázal, že je tvým služebníkem. ⁽²²⁾ **Nepřemohl hněv silou těla ani mocí zbraně, ale slovem odzbrojil toho, který trestal, tím, že připomenul přísahy a smlouvy s otcí.** ⁽²³⁾ Neboť když už na hromadách leželi mrtví, on se

postavil doprostřed, odrazil hněv a zatarasil mu cestu k živým. ⁽²⁴⁾ Celý svět byl přece zobrazen na jeho dlouhém rouchu, slavná jména otců byla vyryta ve čtyřech řadách drahokamů a tvá velebnost na čele jeho hlavy. ⁽²⁵⁾ **Před tím ustoupil zhoubce, toho se bál**, neboť stačila jen ukázka Božího hněvu.(KLP)

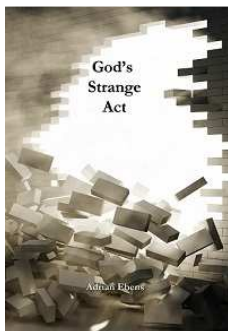
Áron překonal zhoubce prohašováním Božích zaslíbení jazykem nové věčné smlouvy. To způsobilo, že ničitel dostal strach a byl nucen ustoupit.

Satan bude obviňovat a bude žádat o povolení k ničení, ale Bůh je ten, kdo otevírá dveře útočiště. Je to Bůh, kdo ospravedlňuje toho, kdo přes ty dveře vchází. OFC 283

Smutné je to, že 14 700 lidí odmítlo vstoupit do útočiště a zahynuli z rukou zhoubce. Vzpoura Kórácha a jeho přátel nám otevírá prostor k pochopení celé té války, která začala v nebi, jakož i to, jak Satan lstivě a mazaně oklamává a ničí vše, co stojí v cestě mezi ním a jeho nenaplněnými touhami.

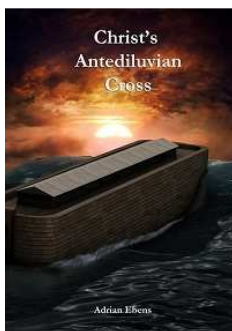
Mojí upřímnou modlitbou je, abyste zahlédli milost a lásku, kterou v tomto příběhu má náš Otec ve svém srdci. Nechce, aby někdo zahynul, a trápí Ho, když se lidé prostřednictvím sobectví nechají ovládat Satanem a nakonec i zničit. Jak je to pak těžké běžet vstříc svému Spasiteli do bezpečí, když věříme tomu, že nosí ve svých rukou zbraň, kterou nás chce zničit, pokud neodpovíme na Jeho výzvy? Všichni ti, kdo věří a hledají Otce celým svým srdcem, poznají, že Bůh je opravdu láska, která je také důkazem toho, že Jeho říše není královstvím síly, moci a kontroly, ale světem lásky, svobody a radosti.

Podivný čin Boží

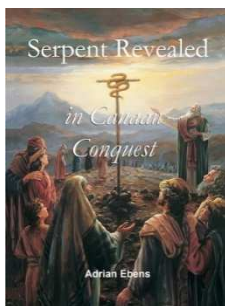
Jaký je význam Božího neobvyklého činu, o němž čteme v Izajášovi 28:21? “Neboť Hospodin povstane jako na hoře Perasímu, rozzuří se jako v Gibeónském údolí, aby vykonal své dílo, sobě cizí dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj neobvyklou službu.” Povstane nakonec Bůh na konci časů a udělá něco neobvyklého? Udělá něco nečekaného, aby se zbavil světa hříchu a hříšníků? Jak je to v souladu s tím, co je zjeveno v tváři Ježíše Krista?

Kristův předpotopní kříž

“I řekl Bůh Noemu: Přede mne přišel konec všeho těla, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí” Gen 6:13. Potopil Bůh svět, aby uchoval lidstvo? Co to má společného s Kristovým křížem? Existují pro nás vodítka v Žalmu 18, která by pojednávala o kříži v jazyce potopy? “Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé.”

Odhalení hada v dobývání Kanaánu

Jak můžeme sladit hromadnou porážku národů ze strany Izraele s mečem proti Kristovým slovům?

... Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

Nejen muži, ženy, ale děti také:

Deuteronomium 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti. Nenechali jsme nikoho přežít.

Kórachova vzpoura

Kdo poslal Kóracha, Dátana a Abírama zaživa do propasti?

Numeri 16:31-33 ⁽³¹⁾ I stalo se, když domluvil všechna tato slova, že se země pod nimi rozpoltila, ⁽³²⁾ země otevřela svůj chřtán, pohltila je i jejich domy i všechny lidi, kteří patřili ke Kórachovi, i všechen jejich majetek. ⁽³³⁾ Oni i všichni, kdo k nim patřili, sestoupili zaživa do podsvětí, země je přikryla a zmizeli zprostřed shromáždění.

Co s těmito poznámkami uděláme?

Kórach a jeho společníci odmítali světlo, až se stali tak zaslepenými, že ani zřetelné projevy Boží moci nestačily k tomu, aby je přesvědčily. Všechny je přisuzovali lidskému nebo satanskému působení. Stejně si počínali lidé, kteří den po smrti Kóracha a jeho společníků přišli za Mojžíšem a Áronem se slovy, „To vy jste zabili lid Hospodinův.“ Bez ohledu na to, že měli ten nejpresvědčivější důkaz o Boží nelibosti vůči nim, a to díky smrti lidí, kteří je podvedli, snažili se Jeho soud připisovat Satanovi, prohlašováním, že Mojžíš a Áron mocí toho zlého způsobili smrt dobrých a svatých lidí. A právě to zpečetilo jejich osud. Zhřešili proti Duchu svatému, dopustili se hříchu, který účinně zatvrzuje lidská srdce proti vlivu Boží milosti. PP 405

A co následující tvrzení?

V případě Kóracha, Dátana, a Abírama máme varovné naučení, abychom nenásledovali jejich příkladu. „Ani nepokoušejte Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli. **Ani nereptejte, jako i někteří z nich reptali a zhynuli od záhubce.** Toto pak všechno událo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa. 3T 358

Jak můžeme sladit tyto výroky při zachování zjevení Božího charakteru s ohledem na Ježíše Krista? Jestliže hledáme našeho Otce celým svým srdcem, najdeme Ho. Kéž bychom byli vykonavateli zákona, a ne jen posluchači, kteří klamou sami sebe.